

Brian Mikkelsen (KF):

Intentionen og ideerne bag en sådan redegørelse anser vi i Det Konservative Folkeparti for at være sympatiske.

Sagen er den, at børnekulturen, børns vilkår, børns konditioner, er noget af det, som et velfærdssamfund har en forpligtelse til og et ansvar for at tage sig af. Men det kan også let blive for positivt, det kan let blive en *lirumlarum*, for hvem kan have noget imod, at man behandler børn godt? Hvem kan have noget imod, at vi sikrer, at der bliver kultur til børn? Hvem kan have noget imod, at vi laver nogle flere børnefilm? Hvem kan have noget imod, at vi dyrker den identitet, vi har i Danmark på kulturområdet, med at være fremragende på eksempelvis børneteaterområdet? Ja, hvem kan have noget imod, at man laver en sådan redegørelse. Derfor må man så se på, hvad det konkret er, der kan gøres, og ikke mindst, hvad der konkret ikke skal gøres.

Sagen er jo den, at børn om nogen er uspolerede, at børn skal guides, at børn skal behandles, uden at man går ind og spolerer dem ved at ville bestemme alt over dem. Vi voksne er jo blevet spoleret så at sige, fordi vi er blevet konforme; vi har gået op og ned ad hinanden, vi har fået en ægtefælle, vi har fået venner, og på den måde har man sådan taget de værste kanter af hinanden, mens børnene jo er fuldstændig, som de er skabt, har deres egen profil og er helt, som de er. Og dér skal man passe på, at man ikke ødelægger det ved at komme ind med for mange påbud, med for mange gode ideer til, hvordan man kan gøre børn bedre.

Vores opfattelse er snarere den, at vi skal prøve på at finde ud af, hvordan vi sikrer os, at vi ikke blander os særlig meget i børnenes hverdag, ikke blander os særlig meget i, hvad for nogle forhold, der er omkring børnene.

Det handler mere om at sikre, at der er nogle muligheder, nogle tilbud at tage af, men ikke at tvinge og ikke at kanalisere folk ind i en åluruse, så de benytter sig af de forskellige tilbud.

Hvis vi sådan kigger på nogle af de forskellige ideer, jamen så kan vi jo ikke have noget imod, at man dyrker også de eksempler, der har været fremme i den filmaftale, vi har lavet, og at man signalerer over for Filminstituttet, at der skal laves eksempelvis en international børnefilmfestival, at man skal gøre noget mere ud af børnefilmen, også børnetegnfilmen, og at Teaterrådet får besked på, at en del af forestillin-

gerne, en del af produktionen, en del af støtten skal gives til børneteater.

Men vi er imod, at man i nogle af afsnittene i redegørelsen vil begynde at dirigere, hvad børnene egentlig skal udvikle sig til. Til det vil jeg godt sige, at vi jo har en kulturminister, som er begyndt på en prisværdig idédebat om, hvad det vil sige at være dansk, og også om, hvor vi står henne ideologisk i Danmark.

I dagbladet Information fra sidste uge sagde kulturministeren, at vi er gået fra at lade os lede af den usynlige ånd til at lade os lede af den usynlige hånd. Det lyder jo meget godt, og det lyder egentlig også meget dårligt, så derfor kunne jeg jo være meget enig i det, kulturministeren sagde her.

Kulturministeren talte om, at man skulle tage ansvaret fra staten og lægge det ud i det civile samfund. Men når jeg så læser redegørelsen, i hvert fald dele af redegørelsen, specielt de dele, som handler om de elektroniske medier, så synes jeg, at man lader statens hånd omklamre børnene. Kulturministeren tager også ånden væk fra tv-stationerne og prøver at styre dem med hård hånd.

Når vi nu kommer ind på det, som er det essentielle set fra vores side, dér hvor vi i hvert fald er uenige – ellers må jeg sige, at vi er enige i 95 pct. af redegørelsen – nemlig de elektroniske medier, så er sagen jo den, at man har fulgt ministerens ord om at overlade det til det civile samfund indtil videre, altså som det vigtigste, at det er forældrene, der har ansvaret for børneopdragelsen, at det ikke er staten, der skal gå ind og dirigere, hvad børn må se, og hvad de ikke må se: men at man nu ligesom tager beslutningsprocessen væk fra forældrene. Derfor kan vi støtte det, som kulturministeren sagde for en uge siden i Information, men ikke det, som hun sagde for tre måneder siden i redegørelsen her.

TV 2 har selv forsøgt at regulere mængden af børnereklamer. I samarbejde med annoncører og mediebrugere blev reklameblokkene omkring børneprogrammerne lørdag og søndag sat ned fra 5 til 3 minutter, og TV 2 forsøgte at agere ud fra etiske retningslinjer, som Forbrugerombudsmanden har udstukket, i samarbejde med annoncørerne og reklamebranchen, altså i den ånd, som kulturministeren taler så meget om.

Men det vigtigste her er det rent principielle, altså at det er forældrene, der altid har ansvaret for børneopdragelsen. Det er ikke en sød, god